

SHERLOCK HOLMES

ÉS A BAKER STREETI VAGÁNYOK

Az elvarázsolt
ember rejtélye

TRACY MACK & MICHAEL CITRIN

SHERLOCK HOLMES *és a* BAKER STREETI VAGÁNYOK

Az elvarázsolt ember rejtélye

2. számú esetnapló

Írta: Tracy Mack és Michael Citrin

Könyvmolyképző Kiadó, 2010

Levi Harrison Citrinnek

*„Rendszerint... minél különösebb
valami, annál kevésbé bizonyul
rejtélyesnek.”*

Sherlock Holmes: *A Vörös hajúak szövetsége*

TARTALOM

ELŐSZÓ

Amelyben máris valakinek a nyomára bukkanhatsz • 13

ELSŐ FEJEZET

Greta Berlinger különös halála • 17

MÁSODIK FEJEZET

Vendég a Kastélyban • 21

HARMADIK FEJEZET

Elsa Hoff története • 30

NEGYEDIK FEJEZET

Holmes fontolóra veszi a bizonyítékot • 41

ÖTÖDIK FEJEZET

Madame Estrella nyomra vezeti Ozzie-t • 46

HATODIK FEJEZET

A Vagányok felmérlik a palotát • 53

HETEDIK FEJEZET

Carlos felkutatása • 57

NYOLCADIK FEJEZET

Pilar eltűnik • 63

KILENCEDIK FEJEZET

Az alagutak felfedezése • 68

TIZEDIK FEJEZET

A Vagányok jelentést tesznek • 75

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Megbeszélés a Baker Street 221/B-ben • 80

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Pilar és Watson Elsát védi • 89

TIZENHARMADIK FEJEZET

Furcsa történések a házban • 95

TIZENNEGYEDIK FEJEZET

Meglepetés az alagútban • 99

TÍZENÖTÖDIK FEJEZET

Konstantin leleplezése • 103

TÍZENHATODIK FEJEZET

A fiúk visszatérnek a Baker Street 221/B-be • 109

TÍZENHETEDIK FEJEZET

Ozzie következtetései • 116

TÍZENNYOLCADIK FEJEZET

Izgalom a London-hídon • 123

TÍZENKILENCEDIK FEJEZET

Holmes és Ozzie is tervet kovácsol • 129

HUSZADIK FEJEZET

A Vagányok támadást indítanak • 132

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A csalók lelepleződnek • 140

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Az ügy lezárása • 147

HUSZONHARMADIK FEJEZET

Ozzie búcsúja • 153

HÁTTÉRANYAG:

Az álcázás művészete: Smink • 157

SZÉLHÁMOS MÉDIUMOK • 160

VIKTORIÁNUS KONYHA:

Mit ettek a detektívek? • 162

IDEGEN SZAVAK ÉS NEVEK KIEJTÉSE • 164

Nagyra becsült

Olvasó!

Azt hallottam, hogy a gyerekek (és sok felnőtt, még az okosakat is beleértve) nem szeretik az előszavakat, mert unalmasnak és felesleges időpocsékolásnak tartják őket. De biztosíthatlak, hogy én nem szoktam semmiségekről fecsegni. Ezért kérlek, engedd meg, hogy beavassalak néhány részletbe arról a világról, amelybe hamarosan belépsz.

ELŐSZÓ

Amelyben máris valakinek
a nyomára bukkanhatsz

Tisztelt Olvasó!
Kérem szíves türelmedet, amiért e rövid bevezetővel feltartalak,
de biztosíthatlak, nem ok nélkül teszem.

Amennyiben már olvastad az *1. számú esetnapló: A Csodálatos Zalinda fivérek esetét*, akkor tudod, hogy Sherlock Holmes – a világ első számú és legjobb detektívje – nem egyedül dolgozott. Igen, igen, sokan hallottatok már barátjáról és életrajzírójáról, dr. John Watsonról, aki nagyon büszke volt arra, hogy hozzájárulhatott Holmes sikereihez. A hűséges Watsont azonban aligha nevezhetjük a logika tudományában jártas koponyának. Ennek dacára mindmáig a mesterdetektív segédjeként tartják őt számon, és megfélekeznek azokról, akik a legtöbbet segítettek neki.

Az igazi segítség egy csapat utcagyerektől érkezett, akik Holmes „szem-fülese” voltak, és jelentős szerepet játszottak a bűnügy megoldásában. Nem másokról beszélek, mint a Baker Streeti Vagányokról. Watson sosem tett említést ezekről a bátor csavargókról – nem

tudott róluk, netán szándékosan feledte ki őket elbeszéléseiből, ezt már sosem tudjuk meg –, a történészek figyelmét pedig elkerülték. Buzgólkodásukról mindmáig egyetlen híradás sem született. Nem gondolod, hogy ez a mulasztás már önmagában is bűn? Továbbá, hogy ideje megadni a Vagányoknak a nekik járó elismerést?

Arra kérlek, oszd meg mindenkivel ezt a Baker Streeti Vagányokról szóló bizalmas információt, mert csakis így győzhet az igazság.

De egy kicsit előreszaladtam. Először is meghívlak egy utazásra a viktoriánus Londonba, abba az időbe, amikor a gyerekektől elrabolták a gyerekkorukat, cudarul bántak a szegényekkel, akik a pusztalétükért küzdöttek, és ritkán jutottak följebb a társadalmi ranglétrán. Ilyen körülmények között a Baker Streeti Vagányok is sokat szenvedtek. Ám ügyes vezéreik (az éles eszű Ozzie, no meg Wiggins, kinek az utcán szerzett tudománya London legjobb bűnözőinek agyafúrtságával vetekedett) szemfülességének és túlélő ösztöneiknek köszönhetően, szerencsére fennmaradt a banda.

Mielőtt elmerülnél ebbe a sötét és álnok világba, figyelmeztetlek: ez a történet nem érzékeny lelkűeknek vagy gyöngé idegzetűeknek íródott. Az elkövetkezendőkben lesznek csalók, rablók és gyilkosok. De ha már az olvasásban idáig eljutottál, bízom abban, hogy elég bátornak bizonyulsz a folytatáshoz. Talán még szerény személyemre vonatkozóan is lelsz néhány nyomravezető jelet.

Ne feledd: az elbeszélőnek akcióközelben kell lennie. És ahogy Sherlock Holmes mondaná: „Ismered a módszereimet. Alkalmazd őket!”

Ismeretlen barátod
London, Anglia, 1955

ELSŐ FEJEZET

Greta Berlinger különös halála

Kék fénysugarak kavarogtak a tizenöt esztendő, törékeny alkatú Konstantin körül, ahogy a fiú megdörzsölte a kristálygömbjét.

– Azért gyűltünk itt össze a mai estén, hogy megidézzük Gunther Berlinger szellemét. Ó, szellemek, szólaljatok meg! – Konstantin fiatal arca földöntúli fényben ragyogott. Világos bőre volt, előreugró álla, pisze orra és göndör, szőke haja. Első látásra egy angyalra emlékeztetett. Angyali megjelenésére azonban rácáfolt a nagyvilági felnőtt magabiztosságát sugalló hangja és indigókékkel hangsúlyozott vad, fekete szeme.

A nappali homályba borult. Csak a szoba közepén álló mahagóni-asztalon elhelyezett kristálygömb világította meg a jelen levő öt embert. 1889 novembere volt. A London szomszédságában lévő Chelsea-ben gyűltek össze. Csípős szél fújt a Temze felől, megzörgette a gótikus stílusban épült palota ablakait.

Konstantintól jobbra a nevelőnője, Tara ült, karószerű asszony, sovány arcát durva, barna hajkoszorú keretezte. A fiú balján a nevelője,

Christopher foglalt helyet: testes, pirospozsgás férfi, grimaszba kövült szája, akár egy fölborított csónak. Kettejük közt Konstantin vendégei: Mrs. Greta Berlinger és az unokahúga, Elsa Hoff idegesen hajoltak előre a székükön.

– Ó, túlvilági szellemek, engedjétek ide a férfit, akit szólítunk, a szerettei várják – mondta erőtől duzzadó hangon Konstantin.

Az egyik plafonig érő tükör elé támasztott gitár felemelkedett a talajról, és magától megpendült. Kellemes és jellegzetesen cseh dallam csendült fel.

Gretának már volt tapasztalata ilyen okkult dolgokban, korábban is látott efféle jelenséget. Erőteljesen fókuszált a kristályra, lágy, púderezett arca remegett a várakozástól. Elsa először a hangszert mozgató zsinórok után kutatott, majd világoszöld szemét a fiúra szegezte. Kétkedően lefelé biggyesztette a száját.

Konstantin a gitármuzsikával összhangban zümmögve kántált. Különös szótöredékek áradtak belőle, úgy hangzottak, akár egy ősi nyelv. Felváltva üvöltött és morgott, de nem a saját hangján. A hangok végigzúgtak a szalonon, mintha láthatatlan emberek énekelnének körülöttük.

A kristály kékje fokozatosan lilává, majd fehérre változott. Konstantin széke fölemelkedett, egyméternyire lebegett a földtől, és, annak megfelelően, hogy melyik kezét emelte föl, ide-oda lengett.

Elsa hunyorgott, hitetlenkedve bámult. Greta tisztelettel vegyes félelemmel leste a fiút. Már több szeánszon is részt vett, ám ezelőtt soha nem tapasztalt ilyesmit, még a Konstantinnál tett két korábbi látogatása során sem. Kétségbeesetten szorongatva selyem zsebkendőjét abban reménykedett, hogy megannyi év után végre újra láthatja a férjét.

A kristálygömb örvénylő fénysugara egy pillanat alatt összesodródtak, és egyetlen fehér oszlopot lövelltek a mennyezetre. A gitár elhallgatott, önmagától leereszkedett a földre. Konstantin széke is visszakerült a helyére.

Az ifjú médium arca elé emelte a tenyerét.

– Megtaláltam a szellemet, akit keresel. De vonakodik előjönni, mert a halottak nem szeretik, ha megzavarják őket.

Greta elfojtotta zokogását, miközben a szemét törölgette a zsebkendőjével.

Egy perccel később ragyogó fény hatolt a homályos helyiségbe, s a Konstantin mögött gomolygó füstfelhőből előbukkant a szellem: magas, tagbaszakadt férfi, szafariöltönyben. Szépen nyírt ősz haja, kefebajsa és sötétbarna szeme volt. Hús-vér embernek tűnt, már amennyiben eltekintünk attól, hogy a szivárvány színeiben ragyogott.

Greta tágra kerekedett szemmel levegő után kapkodott. Elsa tüstént felismerte a nagybátyját. Leesett az álla, és megragadta a nagynénje kezét.

A jelenés szeretetteljesen mozdult Greta felé.

– Az én kis *Bishóm* – suttogta.

Greta a melléhez kapott, és felsikoltott. Ahogy lezuhant a székről, fuldokló, véres hörgésként tört ki belőle:

– Fegyver.

Ez volt az utolsó szava.

MÁSODIK FEJEZET

Vendég a Kastélyban

London mozgalmas negyedében, a West Enden, északkeletre attól a helytől, ahol Greta Berlinger találkozott a halállal, egy magas, vékony, ámde izmos fiú, Osgood Manning nekidőlt egy nagy, ámde ütött-kopott hintónak, amely bakokon állt egy elhagyatott szekérgyár kellős közepén. A hely nyirkos volt és düledező, de neki meg a többi Baker Streeti Vagálynak, akik az otthonuknak nevezték, ez volt a Kastély.

Ozzie egy régi könyvből kitépett, maszatos Oxfordshire-i térképet nézegetett. A térképen X-ek díszleltek, minden rendszer nélkül. A fiú elmélyülten tanulmányozta a firkát, hatalmas, zafírkék szemében remény csillogott.

– Minden X azt a helyet jelöli, ahová már küldtem levelet Agatha nénikémnek – magyarázta Ozzie. Arra számított ugyanis, hogy nagypapa hűgának talán lesz valami híre az apjáról.

Ozzie legjobb pajtása, Wiggins, közelebb lépett, átfutotta a régió térképét. Felfújta az arcát, majd fütyentett.

– Vagy húsz jel van itt. Az sok pénz, Oz.

Ozzie megfontolta barátja észrevételét, aki fél fejjel alacsonyabb volt nála, de csaknem kétszer olyan széles. Rézszínű fürtjei és kedves, mogyoróbarna szeme úgy ragyogott, akár az új penny. Ozzie többnyire örült, hogy Wiggins optimistán, mégis gyakorlatiasan közelíti meg a problémákat. Most azonban barátja józansága hideg vízként hatott rá.

– Soha nem találom meg a nénémet, ha csak vaktában küldözgetem a leveleket a környék összes városába és falujába. Nekem, magamnak kell odamennem – mondta mérgesen.

– De figyu, Oz! Mi van, ha már elköltözött vagy meghalt?

Ozzie komor képet vágott.

Wiggins ismerte ezt a távolba révedő tekintetet. Tudta, hogy Ozzie érzékeny lélek, aki hajlamos sokáig lógatni az orrát, ha valami megzavarja a tervét. Megpaskolta társa hátát.

– Nem akartam, hogy felkapd a vizet, pajtás. Ha elég bolond vagy, hogy végigcsináld ezt a kutatósdit, akkor... azt hiszem, én is. Kell valaki, aki vigyáz rád.

Ozzie megrázta a fejét.

– Igazán értekelem, hogy aggódsz értem, de csak egy ember úti költségére elég a pénzem. Egyébként is, ki vigyázna rájuk?

Ozzie a többi bandatag felé intett. Nyolcan voltak, hét és tizenkét év közötti, nagyon is különböző fiúk. Néhányan a tűz fölött reggelit készítettek, míg mások a Kastély falát támasztották. Valamennyien elvesztették a szüleiket – tűzben, üzemi balesetben vagy éhínség

következtében –, és Wiggins karolta fel őket, aki élelmet és munkát biztosított, meg egy helyet, ahol meghúzódhattak.

Ozzie körülnézett: egy halom kézzel varrott, különböző méretű bőrmokaszin hevert a csapóajtónál. A mellette lévő falon egy küllős kerék lógott, a szemköztin pedig egy megfakult metszet őfelsége Viktória királynőről. A tűzrakó helynél az egyik fiú nemrég felskiccelte birodalmuk alaprajzát – hatalmas téglalapot karcolt, sok kisebbel a belsejében, ezek jelölték a helyiségeket: konyha, mosogatófülke, nap-pali és könyvtár, mely utóbbi egy rakás lopott *Strand* magazint tartalmazott. Egyéb talált vagy lopott cikk tarkította a műhelyt: vékony párnák, molyette gyapjútakarók, egy pakli kártya, írótablák, egy csorba teáskanna, patkók és bilincsek.

Az elmúlt hónapok alatt a Kastély valóban Oz otthonává vált. Hálás volt, mert nem kellett többé az undok írnoknál tanonckodnia, és mert van egy hely, ahová tartozhat. De legalább *meg kell próbálnia* felkutatni Agatha nénikéjét. Ő az egyetlen, aki tudhat valamit Oz apjának hollétéről. Kétségtelen, Ozzie-nak még sosem volt olyan jó barátja, mint Wiggins. Megszerette a többi Vagányt is (legalábbis a legtöbbjét). Eszméletlenül izgalmasnak találta, hogy a világhírű detektívvél, Mr. Sherlock Holmessel dolgozhatott. Ennek dacára semmit sem kívánt jobban, mint az édesapjával találkozni.

A csapóajtó felől érkező csikorgó hang riasztotta fel az álmodozásból Ozzie-t. A többi fiú rémülten rezzent össze, amikor kivágódott

az ajtó, és egy hatalmas állat feje bukkant elő – félig kutyának, félig oroszlánnak nézett ki.

A kutya kelletlenül bebattyogott a Kastélyba, maga mögött vonszolva a póráz másik végébe kapaszkodó legfiatalabb Vagányt, Alfie-t.

– Hát itt vagy, öregem. Hazatalátá'? Na, ne félj má'!

– Mit ez, Elf? – kiáltotta Wiggins a közeledő szörnyeteg láttán.

Lehet, hogy Alfie volt a legkisebb srác a bandában, de mindig neki támadtak a legjobb ötletei, no meg neki volt a legnagyobb füle, amelyről a manó becenevét is kapta.

– Vidd ki innen ezt a mocskos párát! – mutatott a csapóajtó felé Wiggins.

– Ez itt Henrik király, és ő egy igazi véreb – közölte Alfie, s közben igyekezett visszafogni a kutyát, hogy az ne ugorjon rá Wigginsre. Vastag, fekete bundája vizes volt és gubancos, a széles fejjel és mélyen ülő szemekkel megáldott kutya állkapcsáról fröcsögött a habos nyál.

– Ha ez egy véreb, akkor én vagyok a walesi herceg – nevetett Elliot, és nyársát visszadugta a tűzbe. A mackótermetű fiú égővörös haja tüzes temperamentummal párosult. A srácok néha *Szabásznak* hívták kiváló varrótehetsége és azon sebek miatt, melyeket a bandával szemétkedni próbáló gazfickókon ejtett. Minden porcikája – szúrós szeme, lefelé görbülő szája, még a szeplői is – szemlátomást forrt a dühtől.

Ozzie szívből igyekezett elnézni Elliotnak tüskés természetét. Elliot tűzvészben veszítette el az egész családját, még imádott kishúgát, a picurka Maureent is. Néha még mindig arra ébred éjszakánként

verítékben fürödve, hogy a kislány nevét kiáltja. Ozzie együtt érzett vele, az ő édesanyja alig fél éve halt meg. Még mindig hallotta a hangját, amint arra emlékezteti, hogy igya meg a csukamájolajat a gyenge tüdeje miatt, ahogy noszogatja, olvasson minél többet, vagy büszkén arról beszél, hogy a fia majd többre viszi, és sokkal fontosabb munkája lesz, mint neki, a szállodai szobalánynak. Ennek ellenére Ozzie, miközben azt figyelte, hogy milyen ellenséges tekintettel méregeti Elliot az óriás kutyát és Alfie-t, arra gondolt, hogy Elliot túl utálatos ahhoz, hogy megkedvelje őt.

– Idáig érzem a bűzét! Csak úgy megjegyzem... – Rohan a padlásfeljárón ült, és Wiggins házi menyétjét, Shirley-t cirógatta. Noha a fiú Londonban látta meg a napvilágot, a szülei Calcuttából származtak, s apjának horgászás közben nyoma veszett. Rohan azonban nem volt olyan zaklatott lélek, mint Elliot; higgadt, csöndes, szerény fiúnak ismerték. Éppolyan erős volt, mint amilyen magas Elliot, és a fiúk számítottak rá, mikor a legveszélyesebb helyzetekből kellett kimenékiteni őket, ám Elliottól eltérően ő nem szívesen vetette be testi erejét. Rosszul érezte magát, ha fájdalmat látott; még akkor is, ha a londoni sikátorok kóbor ebeiről volt szó.

– Henrik király különleges kutya, ritka állat, és még okos is. – Alfie a szobába vitte a kutyát. – Figyuzzatok! Henrik, ül, leül!

A Vagányok nagy meglepetésére a kutya azonnal engedelmeskedett. Alfie-ről sugárzott a boldogság, ledobta a pórázt a földre, és gyengéden megpaskolta az állat fejét, ami magasabban volt, mint a sajátja.

– Látjátok, ki van képezve. Igazi véreb, segíthetne nekünk megoldani az ügyeket. – Alfie Henrik füleit vakargatta. – A folyónál találtam. Azt mondják, valami csatornatölteléké volt, aki belefulladt a folyóba. Állítólag Henrik egyszer elásott kincseket hozott ki a folyóból a vén cimborának. – Alfie fülei mintha szárnyat bontottak volna a büszkeségtől. Tejfölszőke haja csak úgy világított a homályos lámpafénynél.

– Hogyan kerülhetett egy ilyen figyelemre méltó kutya egy csatornapatkányhoz? – kérdezte kételkedve Ozzie.

Alfie vállat vont. Henrik király új gazdájára nézett, és megnyalta az arcát.

– Csinál még valamit az ülésen kívül? – érdeklődött Elliot. Kivette a nyársat a tűzből, ellenőrizte, megsültek-e már a virslijei.

– Persze, mindenféle mutatványt tud. Henrik, fekszik!

Henrik király elnyújtózott a piszkos földön.

Elliot a tűztől néhány lépésnyire leült, eltartotta magától a nyárson gőzölgő virsliket, és helyeslően bólintott.

Ekkor a kutya felemelte fejét a földről, morgott és ugatott. Inkább agárhoz illő sebességgel felpattant, Elliothoz sprintelt, ráugrott, és hanyatt lökte a fiút. A többiek megdermedtek.

– Segítség, elkapott a dög! Segítség!

Henrik király rá se bagózott Elliot üvöltésére, őt csak a virslik izgatták. A kutya lihegve felkapta Elliot nyársát, és elügetett vele. Addig rázogatta, amíg a pálcát meg nem szabadította a hústól, s ez egy

pillanat műve volt. Hosszú, rózsaszín, barna foltokkal pettyezett nyelvél elégedetten nyalogatta a száját.

A Kastély zengett a Vagányok nevetésétől.

Henrik király úgy döntött, hogy felfedezőútra indul.

Miközben a kutya körbeszaglásztta a tűzhelyet, Alfie elkapta a póráz, és botladozva követte az ebet, de hasra esett. Fletcher és Pete nyomban félreugrott az újukból, Wiggins azonban üldözőbe vette őket.

Ozzie felmérte a terepet, elkapta Simpson nyársát, és Henrik király elé tartotta a botot. A kutya lassított, Ozzie felé vette az irányt, és barátságosan hozzádörgölözött. A fiú nekiadta a virsliket, amelyeket Henrik király lelkesen befalt, majd visszahuppant a földre.

Ozzie kuncogása köhögésbe fordult, csaknem kétrét görnyedt. Visszabotorkált a hintóhoz, és a csukamájolaj után kutatott. Gyorsan belekortyolt az üvegbe, s lassan kezdett megnyugodni a tüdeje.

Wiggins követte a barátját tekintetével, közben a földön fekvő Alfie-hez ment, aki még mindig a pórázba kapaszkodott, és talpra állította a fiút. Egyetlen szó nélkül az ajtóra mutatott.

A többi fiú ilyeneket kiabált nevetve:

- Elf, díjnyertes a kiskutyád.
- Ez nem kiskutya, hanem egy tehén.
- Véreb? Inkább virslieb!

Alfie szégyenkező ábrázattal megrántotta a kötelet. Henrik király engedelmesen követte, amikor három éles füttyszó harsant odakintről.

A Vagányok megmerevedve hegyezték a fülüket.

Wiggins felismerte a jelet, és intett, hogy Rohan engedje be Sherlock Holmes küldöncét.

Billy a szokásos kék gyapjúkabátját viselte a sárgaréz gombokkal, hozzá illő kalapot. Henrik király láttán oldalra araszolt.

– Ez aztán a kutya!

Alfie és Henrik király csöndben kislattyogott.

Billy megvárta, amíg eltűnnek, majd Wigginshez fordult.

– A Mester azonnal beszélni szeretne veled és Ozzal. Új ügyfele van, a hölgy nagynénje holtan esett össze Chelsea-ben, ő pedig piszkos játéokra gyanakszik.

Ozzie előbukkant a hintó mögül.

– Ki az ügyfél? – kérdezte Wiggins.

– Fogalmam sincs, de gyönyörű! Ámbátor kicsit sajátosan öltözködik – tette hozzá Billy.

Wiggins átkarolta Oz vállát.

– Hát, pajtás, úgy néz ki, el kell napolnod az utazásodat – jelentette boldogan.

Az evésnél nagyobb lázba csak egy új ügy hozta Wigginst. Ám Ozzie nélkül esze ágában sem volt belefogni.

Barátja egy pillanatra elgondolkozott. Rejtélyes halál, gyönyörű hölgy. Ez túl izgalmasnak hangzott ahhoz, hogy kihagyja. Ozzie ugyan mindennél jobban meg akarta találni az édesapját, de azért

mégis nehéz útra kelni, ha az ember nagyon is tisztában van azzal, hogy óriási csalódással végződhet.

- Rendben. Ha már eddig vártam...
- Helyes – értett egyet vele Wiggins.
- Menjünk! – mondta Billy.

Ozzie az egyik fogasról lekapta a kalapját, és a kobakjára biggyesztette. Aztán kurtán biccentve a bandának, a három fiú kicsusszant a csapóajtón a hideg novemberi reggelbe.